

ՎԱՀԱԳՆԻ ԾՆՈՒՆԴԸ

Խավար էր չորս դին,
Ու խավարի մեջ Աստված անխռով
Լույս էր արարում:

Ու տվեց պատգամ,
Որ լույսի միջից
Լույս ապգեր ծնվեն ու լույս կանթեղներ
Պահեն խավարում:

Արարչի կամքով փոթորիկ եղավ,
Երկինքն ավետեց,
Ու կայծակները խաչվեցին իրար:
Եղեգան փողից վազեց մի մանուկ՝
Աչքերը կրակ ու հաղթաբազուկ:
Երկնային ծովը երկնեց մի նոր ապգ,
Նայեց անհամբեր,
Ու իր ծնածից ինքը գոհ մնաց:

Հայ ապգը ծնվեց:

Ու ահեղագոչ Վահագնը լուսաչ
Վիշապների դեմ դուրս ելավ մարտի:
Խավար էր չորս դին՝
Դրա համար էլ մեր Քաջն իր ձեռքին
Սրի փոխարեն կանթեղ էր բռնել:

Նա հաղթեց՝ լույսով...
Ու կանգնեց հաստատ
Արագած սարի բարձր գագաթին՝
Լույսն իր ցանելով տիեզերքով մեկ,
Որպես Ծիր-Կաթին:

Ու անցան դարեր...
Բայց դարերի մեջ լույսն այդ չմարեց,
Նվազեց հաճախ...
Ու ամեն անգամ
Մի լուսաչ Վահագն,
Կամ մի սուրբ Մեսրոպ,
Կամ մի սուրբ Նարեկ,
Մարմինն իր դարձրեց կանթեղին պատրույգ,
Ու հոգին տվեց ձեթին կանթեղի՝
Որ լույսն Աստուծո երբեք չմարի:

Ու անցան դարեր...
Եվ եթե այսօր
Կանթեղի լույսը նվազի հանկարծ,
Ռոքի կկանգնեն բյուր հազար Վահագն,
Բյուր հազար Մեսրոպ, բյուր հազար Նարեկ,
Ու հին կանթեղը լույսն իր նորօրյա
Կսփռի նորից տիեզերքով մեկ:

ԳԵՎՈՐԳ ՍՐԿ. ՄԿՐՏՉՅԱՆ

